

Дан Симънс

ПЛАМЪЦИ В РАЯ

София, 2021

Преводът е направен по изданието:

FIRES OF EDEN

by Dan Simmons

Fires of Eden

Copyright © 1994 by Dan Simmons

All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Боряна Даракчиева, превод, 2021

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0873-3

ДАН СИМЪНС

ПЛАМЪЦИ В РАЯ

Превод от английски
Боряна Даракчиева

1

Е Пеле е! Млечният път се обръща.
Е Пеле е! Нощта се променя.
Е Пеле е! Червеното сияние е на острова.
Е Пеле е! Червената зора се пука.
Е Пеле е! Слънцето хвърля сенки.
Е Пеле е! Ревът се надига в твоя кратер.
Е Пеле е! Ухи-уха е в твоя кратер.
Е Пеле е! Събуди се, надигни се, върни се.

Хулихиа хе ау
(„Течението се обръща“)

Отначало пищи само вятърът.

Западният вятър фучи безпрепятствено по шестте хиляди километра пуст океан и не среща нищо освен вълни с бели гребени и по някоя отклонила се чайка, преди да се блъсне в черните вулканични склонове и канари с форма на гаргойли, които опасват почти пустия югозападен бряг на Големия остров на Хавай. Но когато стига това препятствие, вятърът пищи и вие между черните скали, воят му почти заглушава постоянното бучене на прибоя и шумоленето на разлюлените листа в изкуствения оазис от палми сред черното вулканично поле.

Има два вида вулканични скали на тези острови и техните хавайски имена ги описват добре: *пахоехое* е по-стара скала, почти гладка и се е втвърдила на плавни вълни или с леко набраздена повърхност; *а'а* е нова и назъбена, с остри ръбове и формира гротескни кули и нащърбени скални гаргойли. По този участък от брега на Южен Кона *пахоехое* се спуска като огромни сиви реки от вулканите към морето, но скалните склонове и огромните полета от *а'а* пазят дългия четирийсет километра западен бряг, подобно на редица остри като бръснач, вкаменени черни воители.

А сега вятърът пищи през тези лабиринти от остри камъни, свири през пукнатините в колоните от *а'а* и вие през пролуките на древните отвори, към зиналите гърла на празните проходи на лавата. Вятърът излиза със спускането на нощта. Здравчът пълзи от полетата с *а'а* по брега чак до билото на Мауна Лоа, на четири километра над морското равнище. По-голямата част от вулкана се издига като черна маса, затува небето на север и запад. На петдесет километра оттам, над тъмната калдера, ниските вулканични облаци от пепел сияят в оранжево от невидими изригвания.

– Е, какво, Марти? Ще правиш ли наказателния удар?

Трите фигури едва се различават в сумрака, гласовете им се губят в писъка на вятъра. Създаденото от Робърт Трент Джоунс-младши голф игрище представлява тесни, лъкатушещи тревисти талвеги и меки като килими морави, които се разливат на километри из нащърбената черна *а'а*. Палмите покрай тревата се олюляват и шумолят на вятъра. Тримата мъже са сами на игрището. Вече е съвсем тъмно и светлините на курорта „Мауна Пеле“ изглеждат много далече от петнайсетата дупка, където трите фигури са се скупчили, за да се чуват над воя на вятъра и шума на приборя. Всеки от тях има голф количка и те също изглеждат като сгърбени една до друга под виещия вятър.

– Казвам ти, че е в шибаните скали – настоява Томи Петресио. Оранжевото вулканично сияние озарява голите ръце и загорялото лице на този нисък мъж. Петресио е с дрехи за голф, в яркожълто и на червено каре. Шапката е смъкната ниско над острите му черти и той дъвче дебела незапалена пура.

– Не е в проклетите скали – казва Марти Деврис. Търка провисналите си бузи и пръстените му задират по наболата четина.

– Е, не е на шибаната *трева* – негодува Ник Агаджанян. Ник е със зелена като лайм тениска, която се издува от огромния му корем, а карираните шорти стигат на половин педя над бледите възлести колене на дебелия му крак. Чорапите му са черни и изпънати високо на прасците. – Щяхме да я видим, ако беше на шибаната *трева* – добавя Ник. – А тук няма шибана пясъчна ивица, само шибана трева и шибани скали, които приличат на изсъхнали овчи лайна.

– Ти пък кога си виждал овчи лайна? – казва Томи, като се обръща в мрака и се обляга на стика си.

– Много неща съм виждал, ама не говоря за тях – отвръща Ник.

– Да бе – казва Томи, – вероятно си настъпил овче лайно, когато си бил още малък и си се опитвал да оправиш някоя овца. – Той свива шепа и драска клечка кибрит, за пети път се опитва да запали пурата си. Вятърът гаси пламъчето след миг. – Мамка му.

– Я да млъквате и двамата – казва Марти Деврис. – Търсете топката ми.

– Топката ти е на овчелайнната скала – казва Томи, стиснал със зъби пурата си. – И твоя беше шибаната идея да дойдем в този прецакан курорт. – И тримата са в началото на петдесетте, мениджъри в компании за продажба на автомобили в района на Нюарк, и ходят на голф ваканции заедно от години, понякога вземат съпругите си, друг път настоящите си любовници, но най-често са сами.

– Да – скимти Ник, – ами какво изобщо е това място, с толкова празни стаи, с шибания вулкан и тъй нататък?

Марти стъпва на ръба на безкрайното скално поле и човърка със стика си между високите канари.

– Ама какви ги плещиш? Как така защо сме дошли тук? – хрипти той. – Това е най-новият шибан курорт в шибания Хавай. Това е големият курорт на Тръмбо...

– Да – смее се Томи, – и виж как хубаво ни подреди старият Тръмбо.

– Я майната ти – казва Марти Деврис. – Помогнете ми да си намеря топката. – Той пристъпва между две черни канари от *а'а* с размерите на обърнати фолксвагени. Тук земята е съвсем песъчлива.

– А, не – казва Ник. – Хайде, прави проклетия наказателен удар, Марти. *Мръква се*. Не си виждам шибаната ръка пред лицето. – Той изкрещява последното, за да се чуе над вятъра и прибоя, докато Марти навлиза по-дълбоко в скалния лабиринт. Петнайсети талвег минава през скалите южно от палмовия оазис, който е основната част на курорта, и вълните се разбиват високо, на няма и дванайсет метра под мястото, където стоят мъжете.

– Ей, тук май има пътека към водата – вика Марти Деврис. – Като че ли виждам моята... О, не, някакво шибано перо от чайка или нещо такова.

– Излизай и прави наказателния удар, мамка му! –
вика Томи. – С Ник няма да дойдем там. Тези скали са
адски остри.

– Ей – вика Ник Агаджанян към плетеницата от чер-
ни шишти. Вече дори жълтата шапка на Марти изчезва от по-
глед.

– Тъпакът не ни чува – казва Томи.

– Тъпакът ще се изгуби там – скимти Ник. Вятърът грабва
шапката му, той хуква по талвега след нея и я догонва чак когато
тя се блъска в една от голф количките.

Томи Петресио криви лице.

– Не можеш да се изгубиш на шибано *голф игрище*.

Ник се връща, стиснал шапката и стика си.

– О, можеш, и още как – сочи с дръжката на стика към скал-
ното поле и разбиващите се вълни, – на тая овчелайниана скала.

Томи пак се опитва да запали пурата си. Вятърът я гаси.

– Мамка му.

– Няма да ида там – заявява Ник. – Сигурно ще си счупя
крак.

– И може да те ухапе змия.

Ник отстъпва от черните купчини.

– На Хавай няма змии, нали?

Томи маха с ръка.

– Само боа удушвач. И кобри... адски много кобри.

– Глупости – казва Ник, но звучи несигурен.

– Не видя ли онези подобни на невестулки животинки в
цветята следобед? Дето Марти каза, че са мангусты?

– Да? – Ник поглежда през рамо. Сумракът вече е прелял
в нощ и звездите се виждат в безкрая над океана. Светлините
на курорта изглеждат много далече. Брегът на юг тъне в мрак.
Вулканът сияе смътно на северозапад. – Е?

– Знаеш ли какво яде мангустата?

– Къпини и други такива лайна?

Томи клати глава.

– Змии. Предимно кобри.

– Я да се разкараме оттука – казва Ник, после спира. – Ча-
кай малко. Май гледах нещо по телевизията. За тия невестулки.

– Мангусты.

– Каквото е там. Те са в Индия. Туристите плащат да ги гле-
дат как ядат кобри по къшетата и тем подобни.

Томи кима дълбокомислено.

– Тук проблемът със змиите е толкова сериозен, че Тръмбо и другите предприемачи трябвало да внесат мангусти, с хиляди. Иначе ще се събудиш и ще видиш боа, увита около глезените ти, а кобра ще ти хапе чепа.

– Само шибани простотии говориш – казва Ник, но все пак пристъпва към количката си.

Томи клати глава и прибира пурата в джоба на тениската си.

– Това наистина е тъпотия. Твърде тъмно е, за да довършим играта. Ако бяхме отишли в Маями както винаги, щяхме да сме на осветено цяла нощ игрище. А ние се завряхме тук, напред... – Той маха презрително с ръка към полетата от почерняла лава и черната арка на вулкана в далечината.

– Напред шибан змийски град – казва Ник, докато се намества в количката си и прибира стика. – Аз викам да му теглим една и да се връщаме в хотела да намерим бара.

– Съгласен съм – отвърща Томи и тръгва към количката си. – Ако Марти не се върне до сутринта, ще идем да говорим с някого.

И тогава започват писъците.

МАРТИ ДЕВРИС БЕШЕ тръгнал по нещо като пътека между скалите от *a'a*, лъкатушна пътека от пясък и шубраци между купчините черни камъни. Беше сигурен, че топката му е паднала насам, и ако успееше да я открие на шибания пясък, щеше да я удари към игрището и да излезе с достойнство от проклетата игра. По дяволите, дори нямаше нужда да се прицелва, просто щеше да я халоса нататък... Ник и Томи бяха твърде големи женчовци, за да го последват тук долу, затова щяха да видят само перфектния удар, когато топката полети от скалите и плъокне напред талвега, готова за лесен удар към терена. Марти имаше доста добър удар, когато беше питчър в Нюарк.

По дяволите, сега като се замисли, май изобщо не му трябваше да търси проклетата топка. Бръкна в джоба си и извади една „Уилсън Про-Спорт“, същия номер като другата. После се обърна, за да я удари към игрището.

В коя посока беше то?

Черните купчини пепел и сгърбените канари го бяха объркали напълно. На небето грееха звезди.

„Пътеката“, която бе последвал по склона, вече не се различаваше – пясъчни пътечки се разклоняваха във всички посоки. Всъщност това си беше проклет лабиринт.

– Ей! – извика Марти. Когато Томи или Ник отговореха, щеше да удари топката натам.

Никой не отговори.

– Ей, спрете да се занасяте, гадняри. – Марти осъзна, че тук е по-близо до морските скали, прибойт беше оглушителен. Онези идиоти сигурно не го чуваха заради тъпия вятър и тъпите вълни, които се разбиваха в тъпите скали. Съжали, че не бяха отишли в Маями както винаги. – Ей! – извика отново, гласът му звучеше немощен дори в собствените му уши. Купчините пепел се издигаха на повече от четири метра, черната пемза бе озарявана от проклетото оранжево сияние на вулкана. Туристическата агентка им беше казала, че вулканът е активен, ама бил много далече на юг и за тях нямало никаква опасност. Каза и че хората се тълпели на Големия остров заради малките изригвания – стичали се на пълчища при всяка вулканична активност. Каза и че хавайските вулкани не са затривали никого, били просто като красиви фойерверки.

Товава защо шибаният курорт на Тръмбо, „Мауна Пеле“, е толкова празен? – попита я той мислено.

– Ей! – извика отново.

Чу нещо вляво. Откъм морските скали. Прозвуча като стон.

– О, мамка му! – измърмори под нос. Някой от онези клоуни, или дори и двамата, бяха слезли по тая подобна на овчи лайна лава, за да го търсят, и се бяха наранили. Вероятно някой си беше изкълчил глезен или счупил крак. Марти се надяваше да е Ник; предпочиташе да играе с Томи и щеше да е гадно да прекара остатъка от почивката в чакане на Ник да излезе от пясъчните бункери.

Стонът се чу отново, така тих, сякаш се чуваше *под* шума на прибойа и вятъра.

– Идвам – извика Марти и внимателно пое по лекия наклон между вулканичните скали. Прибра топката в джоба си и използва стика като бастун.

Отне му повече време от очакваното. Който и от онези идиоти да беше слязъл тук, явно се беше изгубил. Марти се надяваше, че няма да се налага да носи тъпака.

Стонът се чу отново и завърши с някаква съскаща въздишка.

Ами ако не е Ник или Томи? – хрумна му внезапно. Мисълта да влачи някакъв непознат идиот през тези скали никак не му харесваше. Беше дошъл на шибания остров да играе голф, а не да се прави на добрия самарянин. Ако беше някой от местните, щеше да му каже да изчака и да се върне право в бара на хотела. Проклетият курорт беше почти празен, но сигурно все някой отговаряше за наранени шибаняци.

Съскащият стон се чу отново.

– Почти стигнах – изсумтя Марти. Вече усещаше морските пръски във въздуха. Скалите трябваше да са съвсем близо; ниски, едва десетина метра над водата. Най-добре да внимава. Звездите се бяха скрили. Това оставаше, пъката ваканция да завърши с полет с главата напред от скалите в шибания Тих океан. – Идвам! – изхриптя той, когато стонът се чу отново. Беше някъде зад онази купчина черни камъни.

Марти мина през отвор в скалите и излезе на пясъка. Там лежеше тяло. Не беше Ник или Томи. Беше *тяло*, не жив човек. Марти беше виждал трупове и това беше труп. Който и да стенеше, не беше този нещастник.

Тялото беше почти голо, само някакъв къс мокър парцал беше увит през кръста му. Марти се приближи и видя, че е мъж – нисък, набит, с добре развити прасци, сякаш е бил бегач или нещо такова. Изглежда, лежеше тук от доста време: кожата му беше гумено бяла, почти се лющеше от разлагането и пръстите му приличаха на бели ларви, които всеки миг ще се зароят обратно в пясъка. Марти разбра и по други начини, че няма как този тип да е стенел: дългата му коса беше сплътена и пълна с водорасли, клепачите му бяха отворени и едното око отразяваше звездите като стъклено, а другото го нямаше, едно шибано раче или нещо такова изпъзля от отворената му уста.

Марти потисна гаденето и се приближи още малко, стискаше пред себе си стика. Вече усещаше вонята, гадната сладникова смес от миризма на океан и гнило. Вълните сигурно го бяха изхвърлили чак тук, защото трупът лежеше на ниските, остри вулканични камъни, които приличаха на сталактити или сталагмити, или както там се наричаха, мамка му.

Докосна главата на трупа със стика и тялото леко се размърда, разтресе се, сякаш бе пълно с морска вода.

– Господи! – прошепна Марти. Мъртвецът като че ли беше някакво гърбаво джудже. Всъщност гръбнакът му беше разтрошен и така изкривен от блъскането в скалите след смъртта му, че тоя тип се бе сдобил с гърбица като Квазимодо.

И имаше някаква откачена татуировка на гърбицата.

Марти се наведе, опрян на стика, и се опита да не вдишва гадната миризма.

Да, наистина имаше някаква шантава татуировка на гърбицата – нещо като уста на акула, разтворена широко по издутината между лопатките на трупа и изчезваше под ръцете му. Изглеждаше много странно, почти триизмерно: който и да я беше направил, беше използвал черно мастило за отворената уста и беше попълнил зъбите с бяло.

Явно е местен, помисли си Марти. Щеше да се върне при Ник и Томи, да удари няколко скоча и после ще каже на хората от хотела, че някакъв местен е паднал от кануто си или нещо такова. Щеше да им каже да не бързат, той нямаше да отиде никъде.

Марти се изправи и бутна гърбицата с главата на стика, плъзна метала по черната мастилена уста.

Главата на стика се плъзна в някаква кухня.

– Мамка му! – каза Марти и издърпа стика. Но не беше достатъчно бърз – устата на акулата се затвори върху стика. Марти чу тракането на острите зъби върху графита.

Направи грешката да изгуби скъпоценни секунди в дърпане на стика – той му беше подарък от Шърли, сегашната му мадама, – но после се осъзна, усети, че губи играта на дърпане, пусна дръжката на стика, сякаш беше горещ ръжен, обърна се и хукна.

Не беше направил и три крачки, когато някакво движение сред скалите го спря.

– Томи? – прошепна той. – Ник? – Но още докато произнасяше това, видя, че не е нито Томи, нито Ник.

Фигурите се плъзнаха между вулканичните камъни.

Няма да креця – помисли си Марти, докато усещаше как куражът му изтича от него с урината, която намокри крачолата му. – *Няма да креця. Това не е истинско. Това е някаква тъпа шега, както когато Томи накара проститутката да се облече като ченге на рождения ми ден. Няма да креця.* Той пристъпи внимателно назад, с отворена уста, опитваше да си поеме дъх.